

Sara-Vide Ericson är född 1983 i Stockholm och uppvuxen i Hälsingland och Stockholm. Hon är utbildad vid Kungliga Konsthögskolan och Konstskolan Idun Lovén i Stockholm. Sara-Vide Ericson fick Region Uppsalas konstnärliga utvecklingsstipendium 2014–2015. Hon har ställt ut såväl nationellt som internationellt.

Sara-Vide Ericson was born in 1983 in Stockholm and grew up in Hälsingland and Stockholm. She studied at the Royal Institute of Art and the Art School Idun Lovén in Stockholm. In 2014–2015, she was awarded the Region Uppsala artistic development grant. Her works have been exhibited in Sweden and internationally.

Foto: Bo Christian Larsson

Sara-Vide Ericson - Vattenlös
Uppsala kommun

Sara-Vide Ericson Vattenlös

En konstnärlig förstudie för offentlig konst
i Ulleråker av Sara-Vide Ericson

An artistic pre-study for public art
in Ulleråker by Sara-Vide Ericson

Omslagsfoto: Sara-Vide Ericson, målningen
The Grave, olja på duk 2018

Cover photo: Sara-Vide Ericson, the painting
The Grave, oil on canvas, 2018

Sara-Vide Ericson
Vattenlös

Curatorn inleder	08
Platsen och konsten – ett samtal om mötet.....	21
Utdrag ur ett av Christina Hillheims mail till Sara-Vide Ericson	36
Att synliggöra den konstnärliga processen	41
Detektivens mind-map.....	44
I konstnärlig närkamp med Ulleråkers själ	55
Ett komplicerat kulturarv	60
Att ta konsten och dess värden på allvar	62
Förstudiens uttrycksmedel	68
Angreppssätt och genomförande.....	72
Konstnärlig avkastning	74

The curator's introduction.....	09
The site and the art – a dialogue about the encounter.....	21
Excerpt from an e-mail from Christina Hillheim to Sara-Vide Ericson	36
Making the artistic process visible	41
The Detective's Mind Map	44
An artistic battle with the soul of Ulleråker.....	55
A complex cultural heritage.....	60
Taking art and its value seriously	62
The expressive media of the pre-study	68
Approach and implementation.....	72
Artistic yield.....	74

”I förstudien Vattenlös undersöker jag vattnets betydelse i förhållande till området Ulleråker ur ett rent konstnärligt perspektiv. Förstudien är baserad på ett fritt tänkande där historiska fakta blandas med poesi och ett konstnärligt intuitivt tänkande. Den konceptuella tanken med projektet är inte att förklara eller ge svar på fysiska frågeställningar som redan existerar utan snarare införliva konstens verkliga styrka, nämligen att genom sitt eget bildspråk ställa nya frågor och att väcka känslor bortom rimligt teoretiska förklaringar.”

Sara-Vide Ericson

“In the pre-study Vattenlös, I examine the importance of water to the Ulleråker area from a purely artistic perspective. The study is based on a free approach, mixing historical fact with poetry and artistic intuitive thinking. The conceptual purpose of this project is not to explain or provide answers to physical questions that already exist, but to incorporate the real strength of art, namely to apply one’s own imagery to raise new questions and awaken feelings beyond reasonably theoretical explanations.”

Sara-Vide Ericson

Foto: Christina Hillheim, från vandringen till Ulls källa med Uppsala folkhögskola

Photo: Christina Hillheim, from the excursion to Ulls källa with Uppsala folkhögskola

Curatorn inleder

Den offentliga konsten spelar en viktig roll i stadsdelen Ulleråkers förändringsprocess.

I ett tidigt skede engagerades därför konstnären Sara-Vide Ericson för att utarbeta en konstnärlig förstudie. Arbetet har tagit avstamp i konstprogrammet med titeln KUR (Konst Ulleråker) med undertiteln droppa, forsa, stänk. Utgångspunkten har varit platsens historia och ett undersökande av hur vatten kan lyftas i stadsutvecklingsprojektet utifrån ett konstnärligt perspektiv och med konstnärliga metoder.

Förstudien Vattenlös pågick under hösten 2017 och våren 2018 och presenterades därefter i en utställning på Offkonsten! c/o Stadsteatern. Sara-Vide Ericson samarbetade under uppdraget med elever på Uppsala folkhögskola och ett urval elevarbeten visades parallellt på Uppsala stadsbibliotek. Samtidigt visade Bror Hjorths hus separatutställningen The Marsh Report med konstnären. De tre utställningarna hänvisade till varandra under utställningsperioderna.

The curator's introduction

Public art plays an essential role in the process of transforming the Ulleråker area.

The artist Sara-Vide Ericson was engaged at an early stage with the assignment to do an artistic pre-study. The work was based on the art programme Konst KUR Ulleråker, Farvatten droppa-forsa, stänk. The assignment was to explore the history of Ulleråker and how water could be featured in the urban development project from an artistic perspective and with artistic methods.

The pre-study Vattenlös was carried out in autumn 2017 and spring 2018 and was then presented in an exhibition at Offkonsten! c/o Stadsteatern. Sara-Vide Ericson collaborated throughout the project with students from Uppsala Folkhögskola, and their works was shown at the same time at Uppsala City Library. Also, the artist was featured in a solo exhibition at Bror Hjorths Hus, The Marsh Report, during the same period. The three exhibitions were referencing to each other during the opening period.

Vatten är en förutsättning för liv och ett grundelement i vår värld. Det uppträder i olika former och har genom historien fungerat som symbol för liv och död, både på ett konkret och mytologiskt plan. Vatten förekommer i våra drömmar och fungerar som metafor i oändliga variationer: Fridfullt, med slingrade växter, glittrande vattenspegel, orörlig yta; levande, häftigt, oroligt och våldsamt. Vatten kan väcka både längtan och oro när vi färdas i stillhetens, tidens och glömskans hav. Människor samlas och har alltid samlats vid vatten. Vattnet har symbolisera flykt- och färdvägar bort från den plats man befinner sig på och representerar det rena och törstsläckande. Liksom vattnet befinner vi oss i ständig rörelse genom livet. På väg, vare sig vi vill det eller inte.

Ulleråker genomsyras av vatten bland annat genom den grundvattentäkt som rinner därunder och förser Uppsala kommun med vatten, samt Fyrisån som passerar förbi. Området är placerat rakt över Uppsalas dricksvattentäkt. I utvecklingen av den nya stadsdelen måste bebyggelsen utformas på ett sådant sätt att grundvattnet inte förorenas eller att den ekologiska och kemiska statusen försämras i recipienten Fyrisån. Uppsalaåsen, som går i nord-sydlig riktning genom hela Uppsala, passerar genom Ulleråkers centrala och östra delar. Åsen är en mäktig formation som beräknas innehålla 100 miljoner kubikmeter vatten. Grundvattentäkten i åsen är Uppsala tätorts enda dricksvattentäkt och den försörjer mer än 150 000 människor med dricksvatten varje dag året om. Risker är att dagvattnet förorenas av den aktivitet som pågår i Ulleråker de närmsta åren. I detaljplanen har strategier utarbetats för att det smutsiga vattnet inte ska rinna ut i Fyrisån eller förstöra det dricksvatten som Uppsala är beroende av.

Water is a fundamental condition for life and it is a basic element in our world. It occurs in different forms and has symbolised life and death throughout history both physically and mythologically. Water appears in our dreams and serves as a metaphor in infinite variations: Peaceful, with coiling plants, shimmering lakes, placid surfaces; vivid, stormy, tempestuous and violent. Water can awaken longing and fear when we traverse the oceans of peace, time and oblivion. People gather near water and have always done so. Water can represent an escape route and the road to freedom, it symbolises purity and quenches our thirst. Like water, we are in perpetual motion throughout life. On our way, whether we like it or not.

Ulleråker is infused with water, for instance the subsoil water that flows under the surface and provides Uppsala with water, and Fyrisån river that runs past it, and the spring Ulls källa in Ultuna. The area is located directly above Uppsala's source of drinking water. The new urban district needs to be designed and built in a way that does not contaminate the subsoil water or compromise the ecological and chemical status of the recipient Fyrisån. The north-southerly Uppsalaåsen ridge that runs through Uppsala passes through the central and eastern parts of Ulleråker. This mighty formation is estimated to contain 100 million cubic metres of water. The subsoil water in the ridge is central Uppsala's only source of freshwater, providing more than 150,000 people with drinking water every day of the year. There is a risk that surface water will be contaminated by activities at Ulleråker over the next few years. The local development plan includes strategies to prevent polluted water from seeping into Fyrisån or destroying the freshwater supply that Uppsala depends on.

Landskapet runt Fyrisån är till stor del flackt och riskerar att översvämmas vid stora regn eller flöden. Det gäller framför allt lågområdena öster om Fyrisån och i samband med 100-årsregn, dvs. ett regn i en storleksklass som beräknas förekomma en gång under 100 år. Områden väster om Fyrisån beräknas endast påverkas av ett så kallat högsta flöde. Sannolikheten för att ett högsta flöde ska drabba området är mycket låg. I ett förändrat klimat väntas däremot generellt högre vinterflöden och lägre sommarflöden i ån. Uppsalaborna är direkt beroende av tillförseln av dricksvatten men blir vattnet förorenat eller om Fyrisån förändras kan det oundgängliga förvandlas till ett hot. Vattnets transformativa och dualistiska natur gör sig alltså påmind i Ulleråker. Det finns där i form av en nödvändighet samtidigt som det är en erinran om mänsklighetens maktlöshet inför det som är större. Vattnet flyter både symboliskt, bildligt och faktiskt över området. Det har precis som konsten en förmåga att stimulera fantasier och föreställningar. Vatten undandrar sig det statiska och kontrollerade och symboliserar något transformativt. Liksom livet självt.

Förstudien *Vattenlös* av konstnären Sara-Vide Ericson har sin utgångspunkt i det nära samarbete som växt fram mellan konstnär, elever och lärare på Uppsala folkhögskola. Tillsammans har konstnären och eleverna arbetat med vatten som utgångspunkt. Bakgrunden för samarbetet med Uppsala folkhögskola har varit ambitionen att involvera olika grupper av invånare i framväxten av konstnärskapet och i stadsutvecklingsarbetet samt att i ett tidigt skede ta vara på ungas tankar, minnen och drömmar om platsen Ulleråker.

The landscape around Fyrisån is mainly flat and risks being flooded with heavy rainfall or high water levels. This is a particular threat in the lowlands east of Fyrisån and in connection with 100-year storms, i.e., rainfall of a magnitude that is expected to occur once in a century. The areas west of Fyrisån are estimated to only be affected by so-called maximum flows. The likelihood that a maximum flow would affect the area is very low. Climate change, however, is expected to cause higher flows in winter and lower in summer in the river. The inhabitants of Uppsala are directly dependent on the drinking water supply, and if the groundwater or Fyrisån are contaminated, this indispensable resource turns into a threat. Thus, we are reminded in Ulleråker of the transformative and dualistic nature of water. It exists there in the form of a necessity, while revealing to us the powerlessness of mankind in the face of something larger. Water flows both symbolically, figuratively and literally throughout the area. Like art, it has the capacity to stimulate fantasies and notions. Water evades the static and controlled and represents something transformative. Like life itself.

The pre-study *Vattenlös* by Sara-Vide Ericson is based on the close collaboration between the artist and students and teachers at Uppsala Folkhögskola. Together, the artist and students have focused on water. The collaboration with Uppsala Folkhögskola is based on the ambition to involve different groups of inhabitants in the development of art initiatives and in the urban planning, and also to listen to young people's ideas, memories and dreams relating to the Ulleråker area.

Foto: Christina Hillheim, från vandringen med Uppsala folkhögskola, Ulls källa

Photo: Christina Hillheim, from the excursion with Uppsala folkhögskola, Ulls källa

Uppsala folkhögskola var själva en del av omvandlingen i Ulleråker då skolan flyttade till Ultuna, projektet blev därmed också del av denna förändringsprocess. Syftet har även varit att genom konstnärliga metoder reflektera över Ulleråkers historia och förändring samt väcka tankar om sin egen relation till frågor om tillhörighet, minnen och identitet. Grupperna som deltagit i projektet är Allmän 1 (en klass som går sitt första år av 3 på skolan för att få gymnasiebehörighet), Bildgruppen (vilken består av deltagare från alla linjer, men som valt bild som tillvalsämne) och den tredje gruppen SMF (Studiemotiverande Folkhögskolekurs, deltagarna är arbetslösa utan gymnasiebehörighet som under 13 veckor provar folkhögskolestudier).

I förstudien blir det tydligt att vatten som tema kan fungera på ett relevant och stimulerande vis när det kommer till konstprojekten i samhällsutvecklingsprojektet Ulleråker. Titeln *Vattenlös* relaterar till konstprogrammets övergripande vattentema, och syftar på vattenlösliga fenomen – såsom vattnets förmåga att späda ut och förändra både positivt och negativt. Förstudien har sammanställts av Sara-Vide Ericson som ett slags monumentalt kollage i form av text, måleri, teckning och fotografier. I kollaget kan vi följa Sara-Vide Ericsons tankar och intryck från platsen och de människor hon mött. Här löper trådar mellan olika delar av materialet som tillsammans bildar en helhet. Det blir tydligt att en plats innehåller flera lager av information. Förstudien har växt fram i spänningsfältet mellan den nuvarande platsen, den personliga historien och framväxten av något nytt. Hennes arbete ger oss möjlighet att lära känna mer om dem vi är och den plats vi befinner oss på. Hur något kan ta gestalt och sammanfogas till fler livsberättelser.

Uppsala Folkhögskola was itself involved in the transformation of Ulleråker, having to relocate from Ulleråker to Ultuna due to demolition, making the project part of this process of change. The purpose has also been to apply artistic methods to reflect on Ulleråker's history and change, and to provoke thoughts about one's own relationship to issues of community, memories and identity. The groups who participated in the project are General 1 (first-year students in a three-year programme to fulfil the entry requirements for upper secondary school), Visual Arts (students from all programmes with visual arts as an optional subject), and SMF (a 13-week programme to encourage unemployed students who don't fulfil the entry requirements for upper secondary school to study at a Folkhögskola).

The pre-study makes it clear that the water theme could be relevant and stimulating for art projects in the urban planning project for Ulleråker. The title, *Vattenlös*, relates to the overall theme of the art programme, and suggests the phenomenon of water-solubility, such as water's capacity to dilute and change both the positive and the negative. The study was compiled by Sara-Vide Ericson as a monumental collage of texts, paintings, drawings and photographs. In the collage, we can follow Sara-Vide Ericson's thoughts and impressions relating to the place and the people she met. Here, different parts of the material are linked and together form a totality. Stories run parallel, and past and present are visualised. It demonstrates that a place comprises many layers of information. The pre-study evolved in the tension field between the current place, personal history and the emergence of something new. Her efforts also give us the chance to learn more about who we are and the place we are in. How something can be formed and combined into multiple life stories.

Frågan är vilken information som lyfts fram och vilken vi lämnar bakom oss, vad väljer vi att minnas och vilka historier får berättas? Vårt behov av att utforska historien och människors berättelser är grundläggande för att förstå vad vi är och vart vi är på väg. Vi kan inte klamra oss fast vid eller återvända till det som varit men kanske lära något av det som föregick oss. I Ulleråkers kollektiva minne finns en stark koppling till frågor och föreställningar kring vad det är att vara människa. I KUR- konstprogrammet för Ulleråker lyfts därför konstens betydelse för ett inkluderande och pluralistiskt samhälle fram. Förhoppningen är att förstudien berikar det kommande arbetet med konst i Ulleråker med fler infallsvinklar och i förlängningen bidrar till platsens utveckling och identitet.

Stockholm 2022-01-28

Ann Magnusson

Konstkonsult, AM Public

The question is what information is selected, and what we leave behind, what we choose to remember and what stories are allowed to be told. The exploration of history and people's narratives is fundamental to understanding who we are and where we are going. We can't cling to or return to the past, but maybe we can learn from what came before us. The collective memory of Ulleråker is profoundly linked to issues and notions of what it means to be human. KUR – the programme for art at Ulleråker – therefore emphasises the importance of art for an inclusive and pluralist society.

Stockholm 28 January 2022

Ann Magnusson

Art consultant, AM Public

Platsen och konsten – ett samtal om mötet

The site and the art
– a dialogue about
the encounter

Foto: Sara-Vide Ericson,
Pärhalsband av snöbär
framför målningen
The Grave, olja på
duk 2018

Photo: Sara-Vide Ericson,
beads of snowberrys
in front of the painting
The Grave, oil on
canvas, 2018

Sara-Vide Ericsons berättelse har sin bas i hennes personliga upplevelse av Ulleråker. Det samtal som här följer belyser också hur förstudien – i mötet med Uppsala folkhögskola – snabbt vidgades till ett öppet och engagerat samarbete med Sara-Vide som handledare. Tankarna kring förstudien, den offentliga konstens betydelse och dess roll i samhällsutvecklingsprojektet Ulleråker kommenteras här i ett samtal mellan konstnär Sara-Vide Ericson och bildlärare Christina Hillheim, modererat av konstprojektledare Ann Magnusson.

Sara-Vide Ericson's story is based on her personal experiences of Ulleråker. The conversation below also shows how the pre- study – with Uppsala Folkhögskola – soon expanded into an open and engaging collaboration, with Sara-Vides methods. The thoughts on the pre-study, the importance of public art and its role in the urban planning project for Ulleråker, are discussed in this dialogue between the artist Sara-Vide Ericson and the art teacher Christina Hillheim, facilitated by the project leader Ann Magnusson.

ANN:

Berätta om samarbetet mellan er och hur det började?

CHRISTINA:

När vi fick frågan om att samarbeta med konstnären Sara-Vide Ericson uppstod möjligheten att på ett både konkret och intressant vis erbjuda eleverna en möjlighet att utforska och pröva konstnärliga metoder och arbetssätt för att reflektera över Ulleråker, dess historia och sig själva. Det gav eleverna en möjlighet att sätta sin egen personliga historia i ett större sammanhang och fundera över hur platsens förändring påverkar oss på både ett individuellt och kollektivt plan. Många av våra elever kommer dessutom från andra länder och där de av olika anledningar kommit till Sverige.

I samband med den stora förändring som pågår i Ulleråker befinner sig även folkhögskolan i förändring och flyttar till Ultuna. Under ledning av konstnären gjorde vi inledningsvis en slags ”pilgrimsvandring” mellan folkhögskolans nuvarande plats och den nya.

ANN:

Tell us about your collaboration and how it started!

CHRISTINA:

When we were asked to collaborate with the artist Sara-Vide Ericson, this was an opportunity for us to offer our students a concrete and engaging way to explore and try artistic methods and approaches to reflect on themselves, and on Ulleråker and its history. Our students had the chance to put their own personal history in a larger context and examine how the transformations of the place affect us as individuals and collectively. Many of our students come from other countries and have moved to Sweden for various reasons.

In connection with the major changes at Ulleråker, Uppsala Folkhögskola also went through changes and is relocating to Ultuna. Under the guidance of the artists, we started by going on a “pilgrimage” from the current location of the Folkhögskola to its new place.

”Samarbetet har fått oss på Uppsala folkhögskola att reflektera över vår relation både till vatten och till den historiska platsen Ulleråker ...”

Nära den nya skolbyggnaden finns en mytologiskt laddad källa som enligt tradition kallas för “Ulls källa” och utmynnar i Fyrisån. Källan har fått sitt namn efter den fornnordiska himmels-guden Ull. Under workshopen utforskade vi platsen och ställde oss frågorna *vad är myt och vad är historia och hur förhåller vi oss till det?* Därefter fick eleverna i uppgift att på olika vis pröva att gestalta sina upplevelser i olika konstnärliga uttryck. Sara-Vide har också besökt oss på skolan vid flera tillfällen och deltagit i undervisningen på olika sätt.

ANN:

Kan ni berätta mer om vad mötet mellan er har inneburit och lett vidare till?

CHRISTINA:

Att delta i mötet med en konstnär och Sara-Vides arbete med förstudien har varit något eget och annorlunda. Den inledande workshopen med pilgrimsvandringar från folkhögskolan i Ulleråker till Ulls källa i Ultuna var en upplevelse som stannar kvar i minnet. Det blev en gemensam referenspunkt som vi kommer att återvända till under en lång tid framöver i undervisningen. Upplevelsen växte och blev något stort och brett där alla olika delar går att integrera och utveckla i mitt arbete som lärare.

Near the new school building is a mythologically charged spring that is traditionally called “Ulls källa” – the Spring of Ull – which flows into Fyrisån. The spring was named after the Norse god of the sky, Ull. During the workshop, we explored the place and asked: *What is myth and what is history? and how do we relate to them?* The students were then asked to portray their experiences in a variety of artistic styles. Sara-Vide has also made visits to our school and participated in classes in several ways.

ANN:

Can you tell us more about what the encounter between you has meant, and what it led to?

CHRISTINA:

Participating in the encounter with an artist, and Sara-Vide’s work on the pre-study, was a unique and different experience. The initial workshop and pilgrimages from the Folkhögskola in Ulleråker to Ulls källa in Ultuna will live on in our memories. They formed a common reference point that we will revisit for a long time in our classes. The experience became larger and broader, and all the different parts can be integrated and developed in my practice as a teacher.

“Our collaboration has prompted us at Uppsala Folkhögskola to reflect on our relationship to water and to the historic site Ulleråker ...”

Samarbetet har fått oss på Uppsala folkhögskola att reflektera över vår relation både till vatten och till den historiska platsen Ulleråker där folkhögskolan låg innan skolans flytt till Ultuna sommaren 2018. Projektet har berikat mina ämnen i samhällskunskap och bild på flera sätt och hjälpt mig att knyta ihop dem till en meningsfull helhet. Workshopen blev en väldigt bra start som gick att utgå från och utveckla vidare. I samhällskunskap har vi exempelvis kunnat observera den omvandling av platsen som pågår, från sjukhusområde till en helt ny urban stadsdel. Det var också intressant att få en större inblick i hur komplext ett stadsutvecklingsprojekt är, vilka aktörer som är involverade samt vad konstens roll kan vara.

Jag upplever att Sara-Vide Ericsons medverkan och hennes kunskap har givit oss ovärderlig inspiration. Lika värdefull som den praktiska handledningen varit, har hennes engagemang och närvaro i mötet med oss varit. Hon har fört en nära dialog med eleverna och fått dem att känna sig sedda i sitt sökande efter att uttrycka något personligt genom nya medier. Sara-Vides närvaro har helt enkelt

Our collaboration has prompted us at Uppsala Folkhögskola to reflect on our relationship to water and to the historic site Ulleråker, where the Folkhögskola was located before moving to Ultuna in the summer of 2018. The project has benefited my subjects, social studies and visual arts, in many ways, and helped me consolidate them into a meaningful totality. The workshop was a great way to start and we could carry on developing it. In social studies, for instance, we have observed the ongoing transformation of the place from a hospital site into a completely new urban district. It was also interesting to learn more about the complexity of urban development projects, what parties are involved and how art can contribute to it.

I feel that Sara-Vide Ericson’s participation and knowledge have given us invaluable inspiration. Her practical guidance has been as appreciated as her commitment and presence in the encounter with us. She has maintained a close dialogue with students and embraced their search to express something personal through new media. Sara-Vide’s presence has simply made us

Foto: Pär Fredin, elevernas arbeten visades på Uppsala stadsbibliotek våren 2018

Photo: Pär Fredin, the student's work shown at Uppsala City Library in spring 2018

fått oss att sträva mot något mer. I mitt yrke är det viktigt att få in olika exempel på erfarenheter, liv och upplevelser i undervisningen. Det här projektet har verkligen bidragit med energi i lärandet!

SARA-VIDE:

Jag ser två värden i denna förstudie. Det ena är det allmänt konstnärliga. Det andra är idéflödet kring vad offentlig konst är och kan vara. Förstudien har brutit upp mitt vardagliga sätt att arbeta med konst.

Det tog ett tag att ta in att förstudien skulle vara en förberedelse inför kommande konstprojekt, inte ett konstprojekt i sig. Det tog också sin tid att komma i gång och utveckla en arbetsmetod. Att Christina och skolan fanns på plats gjorde det hela mer känslodrivet och inspirerande – inte enbart teoretiskt. I mitt eget konstnärliga arbete handlar det mest om mitt eget universum. Här skulle jag ta in många fler yttre faktorer och förhålla mig till dem. Att utveckla en dialog med människor som inte är lika mig själv har ibland varit svårt. Här har jag lärt känna mina egna gränser – och blivit bättre på att samarbeta. Hursomhelst har samarbetet med eleverna och Christina varit en del av min fysiska koppling till Ulleråker och den del

strive for more. In my work, it is vital to include examples of different experiences, lives and events in the classroom. This project has certainly injected energy into learning!

SARA-VIDE:

I see two valuable sides to this pre-study. One is artistic. The other is the flow of ideas on what public art is and can be. The study has interrupted my usual way of working with art.

It took a while to grasp that this pre-study was intended as a preparation for a future art project, not an art project in itself. It also took a while to get going and develop an approach. The fact that Christina and the school were there made the whole thing more emotional and inspiring – not just theoretical. In my artistic practice, I'm usually in my own universe. Here, I needed to include several external factors and relate to them. To develop a dialogue with people who do not resemble me was difficult at times. I had to learn more about my own limits – and became better at cooperating. Anyway, collaborating with the students and Christina helped me connect physically to Ulleråker, and was the part

av förstudien som inte kunnat gå att nå på annat sätt än att själv fysiskt befinna sig på platsen och uppleva den tillsammans med de människor som "är" platsen och fyller den med sina energier, öden och drömmar.

Förstudien har dessutom gett mig en djupare förståelse för hur en konstnärlig process faktiskt byggs upp, genom många olika och fler grundstenar. Det som jag trodde skulle vara den bärande konstruktionen från början, visade sig inte vara det i slutskedet. Min förhoppning är att förstudien kan användas av andra konstnärer som en snabbfil rakt in i pudelns kärna, i vad Ulleråker är och hur platsen kan vara bränsle för det fortsatta arbetet med konst. Inte genom att ge uppenbara svar på vad som kan göras, utan snarare som en rapport från platsen genom tematiken vatten och sett genom mina glasögon: från vilken andra konstnärer själva får fylla sig med valda delar.

of the pre-study that could not have been achieved without actually being on site and experiencing it together with people who "are" the place and inject it with their energies, lives and dreams.

The study also gave me a deeper understanding of how an artistic process is actually constructed, with many disparate cornerstones. What I originally imagined as the fundamental structure turned out not to be this in the final stage. My hope is that the pre-study can be used by other artists as a quick road to the poodle's core, to the essence of Ulleråker, and how the place can fuel the subsequent work on art. Not by delivering obvious answers to what can be done, but rather as a site report on the theme of water, seen through my eyes: where other artists can choose which parts to absorb.

Foto: Pär Fredin, elevernas arbeten visades på Uppsala stadsbibliotek våren 2018

Photo: Pär Fredin, the student's work shown at Uppsala City Library in spring 2018

“... *konsten blir där alltså själva definitionen av mänsklighet.*”

ANN:

Vad tänker ni om den offentliga konstens möjligheter generellt?

CHRISTINA:

Jag har tidigare arbetat mycket med inspiration från olika uttryck i offentlig konst. Ämnet är tacksamt att diskutera med studenterna då det ofta väcker både tankar och känslor och det personliga och det gemensamma. Idén om det offentliga konstverket är på något sätt större än konstverket i sig. Men det är också komplicerat – det finns ofta en förväntan på att alla ska älska konsten, en idé om att människor ska bli bättre av offentlig konst. En del ifrågasätter också varför vi ska satsa pengar på konst. Här tänker jag på den ryska romanserien *Metro 2320*, där hela civilisationen bor i tunnelbanan. I den har biblioteket och konsten blivit symbolerna för det mänskliga – konsten blir där alltså själva definitionen av mänsklighet.

SARA-VIDE:

Offentlig konst är viktig i stadsplanering och när samhällen växer fram. På många ställen håller vi på att ta bort allt som förr var allmänning och det som alla kan ha tillgång till. Mellanrum och oklart definierade platser rationaliseras bort och ersätts av funktionella. Offentlig

ANN:

What are your thoughts on the potential of public art in general?

CHRISTINA:

I've previously focused a lot on inspiration from different manifestations of public art. The subject is ideal for discussing with students, because it often provokes thoughts and feelings on the personal and the collective. The idea of the public work of art is somehow greater than the work itself. But it's also complicated – there is often an expectation that everyone should appreciate art, that public art will make people better. There are those who question why money should be invested in art. I am thinking of the Russian series of novels *Metro 2320*, where an entire civilisation lives in the underground. There, libraries and art have come to symbolise humanity – art has become the very definition of humanity.

SARA-VIDE:

Public art is essential in urban planning and in the growth of societies. In many places, all the commons and land that everyone had access to are disappearing. In-between spaces and less specifically defined sites are being replaced with functional ones. Here, public art can be said to embody the symbolically

“... *art has become the very definition of humanity.*”

konst kan här sägas förkroppsliga det symboliskt ”onyttiga” och som inte anses nödvändigt. Många är kritiska mot den offentliga konstens ”onyttighet”, men varför det? Konsten står ju samtidigt för något existentiellt nyttigt – den ger oss nycklar till att förstå både oss själva och det samhälle vi lever i.

En styrka i offentlig konst är samtidigt att den finns där för alla, och kan möta helt olika människor på olika sätt beroende på vilka vi är och hur vi upplever den. Det har Ulleråker lärt mig mycket om, exempelvis genom Astrid Bergman Taubes vatten-skulptur där människor samlas för att bada i fontänen. Konsten kan därför också fungera som en viktig social mötesplats.

ANN:

Vad kan konst bidra med i stadsutvecklingen i Ulleråker?

CHRISTINA:

Konsten kan föra ett samtal med platsens själ och historia. Den kan filtrera historien och gestaltas genom olika konstnärer, och så kommer det ut något mer och annat på andra sidan som människorna i Ulleråker kan ta del av och utforska.

“unuseful”, that which is considered unnecessary. Many people are critical of the “unusefulness” of public art, but why? Art represents something existentially beneficial – it gives us keys to understanding ourselves and the society we live in.

One advantage of public art is that it is accessible to everyone and can speak in totally different ways to different people, depending on who they are and how they experience it. Ulleråker taught me a lot about that, for instance through Astrid Bergman Taube's water sculpture, where people go to bathe in the fountain. So, art can also provide an important place where people can meet.

ANN:

What can art contribute to urban planning in Ulleråker?

CHRISTINA:

Art can commune with the soul and history of the place. It can filter history and portray it through various artists, giving rise to something more and different on the other side, for the people in Ulleråker to enjoy and explore.

SARA-VIDE:

Konsten kommer alltid att tolkas genom den plats där den placeras, men jag tror inte det är så enkelt som att konstens syfte bara är att spegla platsens historia.

Samtidigt, hur ska vi då relatera till historien och kulturarvet? Konsten kan förstås vara en brygga till historien – mina egna ingångar har varit just genom historien – men jag ser det helst som att jag får vara en blöt svamp som kan suga upp platsens historia för att omvandla alltihop till något annat och nytt.

Rummet och verket är också sammanlänkade. I det offentliga rummet blir konstverket själva projektduken. Konsten kan också bli en slags tidsmarkör, ett mer informellt minnesmärke. En plats för de glömda, om man så vill.

SARA-VIDE:

Art will always be interpreted through the context where it is located, but I don't think it's simply that the purpose of art is merely to reflect the history of the place.

And yet, how else should we relate to history and cultural heritage? Art can, of course serve as a bridge to history – my own way in has been history – but I see it more as making myself into a sponge that can soak up the history of the place and then transform it all into something else, something new.

The space and the work are also connected. In public places, the work of art is the projection surface. Art can also be a kind of time marker, a more informal memorial. A place for the forgotten, if you like.

Foto: Pär Fredin, elevernas arbeten visades på Uppsala stadsbibliotek våren 2018

Photo: Pär Fredin, the student's work shown at Uppsala City Library in spring 2018

Utdrag ur ett av Christina Hillheims mail till Sara-Vide Ericson efter att de genomfört sin vandring till Ulls källa och Fyrisån, 2017. Här beskriver Christina Hillheim elevernas första tankar kring sina egna arbeten.

- S. jobbar vidare med sin ljudinstallation och verkar glad när jag frågar hur det går.
- P. har skissat upp ett stilleben med stinkande vattenburkar och en korall.
- M. har gjort en söt liten blyertsteckning med ett framtida översvämmat New York övergivet av människor som är fin men på kopieringspapper, jag försöker få honom att jobba på ett bättre papper eller på en MDF.
- D. har påbörjat sin akvedukt i rödlera och verkar ha en plan.
- E. bygger ett litet landskap med en fördämning gjord av bävrar på MDF med gips, stenar och pinnar.
- S. och M. gör ett fågelbad med små fåglar och en padda av lera.
- J. gör en akrylmålning med ett löv med droppar på.
- T. gör en målning med någon som badar och kanske blir nerdragen i djupet av en bläckfisk.
- N. hade en idé som lät bra om marmorering på papper.

Excerpt from an e-mail from Christina Hillheim to Sara-Vide Ericson after the first pilgrimage to Ulls källa and Fyrisån in 2017. Here, Christina Hillheim accounts for the students' initial ideas for their own works.

- S. is working on her sound installation and seems pleased when I ask how it's going.
- P. has sketched a still-life with jars of stinking water and a coral.
- M. has made a sweet little pencil drawing of a future flooded New York abandoned by people; it's good, but on photocopy paper; I try to persuade him to work on better-quality paper or on an MDF board.
- D. has started on an aqueduct and seems to have a plan.
- E. is building a miniature landscape with a dam made by beavers on MDF board with plaster, stones and sticks.
- S. and M. are making a bird bath with little birds and a toad out of clay.
- J. is painting an acrylic of leaves with drops on them.
- T. is making a painting of someone bathing and maybe being dragged down by an octopus.
- N. had an idea that sounded good about marbling paper.

Foto: Christina Hillheim foto av elevarbete, stilleben, vatten hämtat från Ulls källa

Photo: Christina Hillheim photo of students stilllife with water from Ulls källa

Att synliggöra den konstnärliga processen

Making the artistic process visible

Foto: Sara-Vide Ericson,
fotografi av Fyrisån

Photo: Sara-Vide Ericson,
photo of Fyrisån

I arbetet med förstudien har Sara-Vide Ericson använt sig av performativa metoder där hon själv upplevt platsen. Dokumentation har utförts med kamera och befintliga objekt har hämtats från området.

För att få syn på den konstnärliga processen och åskådliggöra den för andra tog Sara-Vide Ericson fram en slags Detective's board–inspirerad installation som även kompletterades med olika praktiska konstnärliga experiment. Måleri, teckning och fotografier som kopplas till Ulleråker binds här samman i ett stort kollage.

Dokumentationen synliggör olika skeenden och tankebanor som konstnären identifierat i sitt arbete med platsen och i samarbetet med Uppsala folkhögskola. Genom en liknande tankekarta visas här förstudiens olika delar – från vandringen mot Ulls källa till de visuella spår som förstudien resulterat i.

In her work on the pre-study, Sara-Vide Ericson used performative methods where she experienced the place personally. Documentation was done with a camera, and interesting objects and materials were gathered from the area.

To make the artistic process visible and present it to others, Sara-Vide Ericson devised an installation resembling a Detective's Mind Map- that was complemented with a variety of practical artistic experiments. Paintings, drawings and photographs linked to Ulleråker were combined here in a large collage.

The documentation shows different phases and trains of thought that the artist identified in her work on the place and in collaboration with Uppsala folkhögskola. A similar map displays the different parts of the pre-study – from the walk to Ulls källa to the visual material that resulted from the study.

Detektivens mind-map The Detective's Mind Map

Foto: Pär Fredin Utställningen Vattenlös som visade Sara-Vide Ericsons konstnärliga process och dokumentation av förstudien, plats Offkonsten! c/o stadsteatern våren 2018.

Photo: Pär Fredin The exhibition Vattenlös with the artist Sara-Vide Ericsons process and documentation of the prestudy, place Offkonsten! c/o stadsteatern spring 2018

Vandring till Ulls källa

Under hösten 2017 utförde Sara-Vide Ericson och elever från Uppsala Folkhögskola en gemensam vandring till Fyrisån och Ulls källa som ligger i anslutning till Ulleråkerområdet. Tillbaka på skolan fick eleverna arbeta vidare med egna projekt inspirerade av mötet med konstnären och platsen.

A pilgrimage to Ulls källa

In autumn 2017, Sara-Vide Ericson and students from Uppsala Folkhögskola went on a pilgrimage to Ulls källa in Ultuna near the Ulleråker area. Back at school, the students worked on their own projects inspired by meeting the artist and visiting the site.

Vadarbyxorna

Under vandringen till Ulls källa med elever och lärare från Uppsala Folkhögskola samlade Sara-Vide Ericson vattenprover och bottensediment iförd ett par gröna vadarbyxor. Byxorna som är upphängda i konstnärens ateljé väcker tankar om hur upplevelser kan lagras i kroppen i form av olika kroppsminnen.

Waders

On the walk to Ulls källa with students and teachers from Uppsala Folkhögskola, Sara-Vide Ericson used a pair of waders to collect water samples and sediments from the river. The waders hanging in the artist's studio raise thoughts about how experiences can be stored in the body in the form of physical memories.

Foto: Sara-Vide Ericson bild på vadarbyxorna i konstnärens ateljé

Photo: Sara-Vide Ericson of the waders in the artists studio

Foto: Pär Fredin bild från utställningen Vattenlös på Offkonsten c/o Stadsteatern våren 2018

Photo: Pär Fredin from the exhibition Vattenlös at Offkonsten c/o Stadsteatern in spring 2018

Det oförklarliga enkla

Genom att rena, frysa och blanda vattnet från Fyrissån och Ulls källa med pigment tog Sara-Vide Ericson fram ett antal akvarellfärgsprover. Konstnären ställde sig frågan *hur kan vattnet, beroende på var det är hämtat, förändra färgens karaktär och bildens innehåll?*

Simple but hard to describe

By purifying, freezing and mixing water from Fyrissån and Ulls källa with pigments, Sara-Vide Ericson created several water-colour samples. The artist asked herself, *How can water, depending on where it came from, change the nature of the colour and the contents of the image?*

Metamorfosen

Delar av det vatten som samlades in från Fyrisån lät Sara-Vide Ericson frysa ner i isblock, en konservering av vattnet i expanderad form. I rumstemperatur befriades vattnet långsamt igen för att återgå till sin ursprungliga form.

Metamorphosis

Sara-Vide Ericson froze some of the water collected from Fyrisån into blocks of ice, a conservation that expanded its volume. At room temperature, the water was slowly allowed to return to its original state.

Foto: Pär Fredin bild från utställningen Vattenlös på offkonsten c/o Stadsteatern våren 2018

Photo: Pär Fredin from the exhibition Vattenlös at offkonsten c/o Stadsteatern in spring 2018

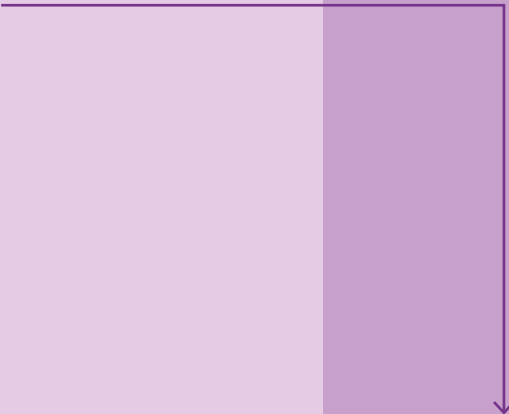

→ Det altruistiska pärlhalsbandet

I Ulleråker hittade Sara-Vide Ericson snöbär som hon trädde på tråd som ett pärlband. Varje snöbär, eller pärla, har en egen historia som sammanlänkad med andra bildar en större helhet. Ulleråker rymmer många lager av berättelser, både från platsens och från områdets sjukhushistoria där många livsöden ägt rum. Pärlhalsbandet kan fungera som symbol för alla de olika människor som vistats på platsen.

The altruistic string of pearls

In Ulleråker, Sara-Vide Ericson found snowberries that she threaded into a necklace. Each snowberry, or pearl, has its own history, which, linked to others, forms a larger totality. Ulleråker has many narrative layers, both from the place itself and its past as a mental hospital with its countless life stories. The string of pearls can serve as a symbol for all who have populated this place.

*En dag när hon sköljde tvätt från bryggan
steg fjärdens köld upp genom armarna
och in i livet.*

*Ur Thomas Tranströmers dikt "Från Ön 1860".
I konstnärlig närkamp med Ulleråkers själ*

*One day, as she rinsed her laundry from the pier
the bay water's chill rose through her arms
and into her life*

*From "From the Island, 1860"
by Tomas Tranströmer.*

Foto: Sara-Vide Ericson processbilder från
konstnärens ateljé monterning av pärlhals-
bandet av snöbär

Photo: Sara-Vide Ericson pictures from the
process from the artists studio when the
snowberrys was being assembled

I konstnärlig närkamp med Ulleråkers själ

An artistic battle with
the soul of Ulleråker

Sara-Vide Ericson, konstnär
Sara-Vide Ericson, artist

Genom förstudien Vattenlös fick jag möjlighet att genomföra en konstnärlig undersökning inom ramarna för stadsutvecklingsprojektet Ulleråker och konstprogrammet KUR-konst i Ulleråker. Under studien växte långsamt min nyfikenhet på platsens historia och på förutsättningarna för ett konstnärligt arbete.

Inför varje ny infallsvinkel – när jag sökte ett svar och trodde jag skulle finna det – mötte jag i stället en ny frågeställning. Kanske är det så det ska vara? Konstens roll är ju inte att komma med färdiga svar, ens med det färdiga konstverket, utan att spegla och reflektera vår tid och våra egna val. Jag känner mig ödmjuk inför det faktum att jag med förstudien bara skrapat på delar av det som är Ulleråkers kulturarv. Platsen fascinerar – tungt laddad som den är med energier och arkitektoniska arv från den mentalvårdsverksamhet som förlades dit redan i mitten av 1800-talet.

The pre-study for Vattenlös gave me the opportunity to perform an artistic exploration within the framework of the urban city development project for Ulleråker and the art programme KUR-konst i Ulleråker. As the study slowly progressed, it fired my curiosity about the history of the place and its potential for art.

Each new aspect – when I searched for answers and thought I would find them – presented me with a new question. Perhaps that's how it should be? The role of art, after all, is not to deliver final answers, not even with the finished work of art, but to reflect and explore our time and our choices. I am humbled by the fact that my study has only scratched the surface of Ulleråker's cultural heritage. The place is fascinating – heavily burdened as it is with energies and architectonic legacies from its days as a mental institution dating back to the mid-19th century.

”Det är inte alltid i de välpolerade historierna som människor finner styrka och tröst ...”

Kyrkogården (”viloplats för de föraktade”), där så många som 1300 patienter (och personal) begravts, är ett mysterium i sig, med endast nio kända gravplatser idag. Den tycks för mig liksom befäst – ansedd bland dem som har egna kopplingar till platsen. Men hur ska den förbindas med den nya stadsdelen? Kommer detta gamla vilorum att bevaras som det kulturarv den är, eller kommer den att laddas med helt nya energier? Blir den en plats där man grillar, rastar hunden eller solar? Är det i så fall ett problem, och i så fall varför?

Det är nödvändigt att gripa sig an dessa frågeställningar, när en kulturhistorisk plats står inför så stora förändringar som Ulleråker gör. Personligen har jag inga svar på hur man bör hantera dessa frågor, men jag har under förstudiens gång brottats med tanken på vilken roll konsten kan eller bör fylla i sammanhanget. Bör den vara en brygga för förståelse mellan olika skeenden och syften? Är det önskvärt att konsten reflekterar platsens historia och binder ihop den med nutiden? Eller bör konsten i stället stå helt för sig själv?

The churchyard (“a resting place for the despised”), where as many as 1,300 patients (and staff) are buried, is a mystery in itself, with only nine identified graves today. It strikes me as being a fortification – recognised by those who have their own links to the place. But how should it be associated with the new district? Will this old resting place be preserved as the cultural heritage it is, or will it be invested with entirely new energies? Will it become a place for barbecues, dog walks or sun bathing? Is this a problem, and if so, why?

It is necessary to deal with these issues, when a culturally historic site faces such radical changes as Ulleråker does. Personally, I have no answers to how these questions should be handled, but in the course of the study, I have repeatedly struggled with the thought of what art can or should achieve in this context. Should it be a bridge for understanding various events and purposes? Do we want art to reflect the history of the place and link it to the present? Or should art be independent of the context? The answer to the last question feels like it should be no, in the case of Ulleråker. For me, the link between the place and the works of art – in one way or another – seems almost inevitable.

“It’s not always the well-polished stories that provide succour and strength ...”

Svaret på den sista frågan känns som att det borde vara nej, i Ulleråkers fall. För mig framstår kopplingen mellan platsen och konstverken – i en eller annan form – som något nästan oundvikligt.

Med stor respekt har jag försökt sätta mig in i människors syn på hur Ulleråker bör bevaras och utvecklas. Som en mer sluten plats har området fungerat som ett samhälle i samhället, även om det genomströmmats av alla de tusentals svenskar som under perioder har behandlats här, och av alla dem som arbetat eller vuxit upp här. Moderna och gamla hus ligger om varandra, och fortfarande kan man skönja att det till ganska nyligen varit ett psykiatriskt sjukhus beläget där.

I have tried, with the utmost respect, to understand people’s views on how Ulleråker should be preserved and developed. As a more enclosed place, the area was a community within the community, even if thousands of Swedes passed through as patients or worked or grew up here. Modern and old buildings stand side by side, and there are still signs showing that a psychiatric hospital was located here until quite recently.

Ett komplicerat kulturarv

Ulleråker kan ses som ett svårt eller komplicerat kulturarv, eftersom det förknippas med många starka upplevelser – starka, men ofta väsensskilda. Men vilka historier är det man berättar? Och på vilket sätt? Med vilka människor, öden och företeelser identifierar man sig själv?

I sällskap med några personer ur min egen familjehistoria, vilka vistats på just sådana här institutioner, vet jag i vilket lag jag hamnar. Och jag tycker mig hela tiden uppleva att många fjärrar sig från den sortens tillhörighet. Lite mellan raderna (och kanske omedvetet) väljer de att associera sig med den andra sidan. Även om skuld och skam för psykiatriska sjukdomar är något som man hävdar hör historien till, kanske det inte alltid är helt sant.

Syftet med andras avståndstagande är förstås inte alltid illa ment. Kanske berättar de bara historierna annorlunda, och kanske kan avsikten vara att just undertrycka skulden och skammen – att förknippa Ulleråker med något annat än

A complex cultural heritage

Ulleråker can be regarded as a difficult or complex cultural heritage, since it is associated with many powerful experiences – powerful, but often profoundly different. But which narratives are retold? And how? Which people, life stories and phenomena do we identify ourselves with?

In the company of a few people from my own family history, who have lived in institutions of this kind, I know whose side I'm on. And I seem to constantly notice among others a desire to distance themselves from association. Between the lines (and perhaps unconsciously) they affiliate themselves with the other side. Even if the shame and guilt over psychiatric conditions are considered a thing of the past, this may not always be entirely true.

Those who distance themselves often mean no harm. Perhaps they just tell the stories differently, and maybe the purpose was to remove shame and guilt – to associate Ulleråker with something other than pain. That those who are now

det svåra. Att de som nu utvecklar området vill förmedla positiva associationer är ju självklart – om nu folk ska vilja förlägga sina liv till den nya stadsdel som ska växa fram.

Personligen tror jag inte att man ska underskatta människors förståelse och längtan efter ett mörker och djup; det är ofta i sådana stunder som livet upplevs som starkast. Det är inte alltid i de välpolerade historierna som människor finner styrka och tröst, utan faktiskt ofta i dem som rymmer mycket av båda. Både existentiellt djup och en ovisshet kring vad morgondagen har i beredskap.

developing the area want to communicate positive associations is natural – if they want people to choose to live in the emerging new district.

Personally, I don't think we should underestimate people's understanding of and longing for darkness and depth; it is often in those moments that life feels the most real. It's not always the well-polished stories that provide succour and strength, but the ones with a lot of both. Both existential depth and uncertainty about what tomorrow holds.

”Sällan sägs något om de snåriga stigarna och vägarna, draggningarna, återvändsgränderna, bottenappen ...”

Att ta konsten och dess värden på allvar

Det var en fin symbolisk gest från Uppsala kommun att vilja synliggöra den konstnärliga research och allt annat arbete som bedrivs innan det slutgiltiga resultatet visas: konsten. Att inbjuda till konstnärliga förstudier, med allt vad det innebär; visar på att Uppsala kommun tar konsten och dess värden på allvar. Det är vackert att detta förarbete, som konstnärerna sällan får betalt för, lyfts upp och ges utrymme.

I vanliga fall nöjer man sig med att välkomna det färdiga verket, och kanske kort kommentera de lösningar som är praktiskt knutna därtill. Sällan sägs något om de snåriga stigarna och vägarna, draggningarna, återvändsgränderna, bottenappen eller andra delar av den konstnärliga processen. Ändå är det just dessa vedermödor som utgör fundamentet ur vilket ett konstverk till slut reser sig.

Taking art and its value seriously

It was a fine symbolic gesture of the City of Uppsala to want to present the artistic research and all the other efforts being made before the final result is unveiled: the art. To commission artistic pre-studies, with all that this entails, demonstrates that the City of Uppsala takes art and its value seriously. It's commendable that this work, which artists rarely get paid for, is highlighted and given room.

Normally, the final work of art is just unveiled, with a brief mention of the practical solutions involved. Rarely is anything said about the winding roads and paths, the dredging, the dead ends, the botched attempts or other requisites of the artistic process. And yet, those trials and tribulations are what underpin the work of art that eventually emerges.

“Rarely is anything said about the winding roads and paths, the dredging, the dead ends, the botched attempts ...”

Det finns samtidigt en problematik med denna mer ingående redovisning av konst: *Det osynliga kan förhålla sig fritt, men om det osynliga tydligare ska synliggöras – då blir det per automatik också något som kan granskas, kontrolleras och kritiseras.* Genast närmar man sig motsatsen till ett fritt sökande och konstnärligt researcharbete...

För människor som är vana att arbeta transparent kanske ovanstående problematisering låter idiotisk, och dessutom odemokratisk. Men för en konstnär som aldrig eller sällan har någon annan att tillfredsställa i den konstnärliga processen än sig själv kan det verka förlamande. (Det är ju resultatet, konsten, som räknas och som efteråt kritiserar och kommenteras; hur du kommit dit är din ensak.) Detta är frågeställningar som jag fascinerats av under arbetets gång, då jag i arbetet med förstudien på ett nytt sätt har ”tvingats” dokumentera delar av den konstnärliga researchen. Även om det under resans gång varit utmanande att arbeta så mycket med text – ett medium som jag vanligtvis inte arbetar med och som jag inte känner som ”mitt” – så har det lett till nya insikter och ett större självförtroende inför att

There is, however, a problem with this more detailed presentation of the artistic process: *The invisible can be independent, but if the invisible is made more visible – then this automatically also opens it up for scrutiny, control and criticism.* Suddenly, this comes precariously close to the opposite of free exploration and artistic research...

For people who are accustomed to working transparently, the above problem may sound ridiculous, and even undemocratic. But for artists, who rarely or never have to please anyone but themselves in the artistic process, this can be paralyzing. (It's the outcome, the work of art, that counts, after all, and which can be commented and criticised; how you got there is your business.) These issues have fascinated me in the course of the project, since my work on the pre-study “forced” me to document parts of my artistic research. Even if one of the challenges of this journey was working so much with text – a medium I don't usually work with and which I don't feel is “mine” – it has given me new realisations and more confidence in my ability to describe artistic processes. Along with a growing conviction that these

Foto: Sara-Vide Ericsons foton från platsbesök i Ulleråker och Ulls källa samt Christina Hillheims foto av konstnären.

Photo: Sara-Vide Ericsons photos from the site visits in Ulleråker and Ulls källa and Christina Hillheims photo of the artist.

beskriva konstnärliga processer. Samt en spirande övertygelse om att dessa konstnärliga värden inte bara ska existera i det tysta och fördolda, utan faktiskt finnas nedskrivna och dokumenterade?

En konstnärlig förstudie är helt enkelt ett arbete som ligger till grund för ett annat arbete. Det är en studie inför något som kommer, en studie innan det som är det egentliga arbetet ska genomföras; det konstnärliga skapandet.

artistic values should not just exist silently in the background, but actually be written down and documented.

An artistic pre-study is simply an effort that lays the foundation for other work. It is a study for things to come, a study before the actual work can be done; the creation of art.

”Jag fascineras av hur människan sedan urminnes tider sökt sig till vatten. Jag tänker på allt ifrån syndafloder, ond bråd död till vattnets roll i heliga ritualer och som det livselixir det verkligen är. Vatten är ett komplext ämne som alla människor har oändligt många referensramar till.”

“I am fascinated by how mankind since time immemorial has migrated to water. I am thinking of everything from the Flood in the Bible, bringing death and destruction, to the role of water in holy rituals, and as the life elixir that it truly represents. Water is a complex subject that every human being can relate to in infinite ways.”

”Mina associationsbanor löper friare och snabbare när de får ta genvägar via det visuella och inte behöver bantas eller omformas för att kunna sammanfattas i ord efter ord.”

Förstudiens uttrycksmedel

Text är som sagt inte det jag vanligtvis arbetar med, och inte ett medium jag känner mig helt bekväm att uttrycka mig genom. Mina associationsbanor löper friare och snabbare när de får ta genvägar via det visuella och inte behöver bantas eller omformas för att kunna sammanfattas i ord efter ord. Det tar helt enkelt för mig längre tid att tolka, beskriva och se samband i text jämfört med i bild. Jag upplever textmediet som svårare, när man vill hålla fast en tvetydig inställning till det som betraktas. Mycket av det jag tycker är intressant är flyktigt och paradoxalt – och bildmediet inbjuder mig just till inspirerande lappkast, dubbeltydighet, fria associationsbanor och oväntade möten. I text känns det som om den röda tråden är det som premieras, det vill säga att du *inte* är motsägelsefull.

Däremot är det ganska svårt att kommunicera och dela en förstudies innehåll utan att konkreta delar bygger på text. Det kan sluta med att jag gör det dubbla jobbet; jag gör arbetet i bild, men måste sedan sammanfatta det i text i alla fall. För att hitta en balans har jag därför valt att redovisa förstudien som en helhet, men

The expressive media of the pre-study

As mentioned, text is not what I usually work with, and not a medium I feel entirely comfortable with. My trains of association run more freely if they can take shortcuts through images and don't have to be compressed or reshaped into summaries in word after word. It simply takes me longer to interpret, describe and see links in text compared to in pictures. I experience text media to be harder, when you want to grasp an ambiguous attitude to whatever is being regarded. A lot of the things I find interesting are transient and paradoxical – and the visual media invite me to inspiring U-turns, ambiguities, free associations and unexpected encounters. In text, it feels like coherence is preferred, that is, *not* being contradictory.

But it would be hard to communicate and share the contents of a pre-study without using text to describe concrete parts. This can mean I have to do the job twice; I do the work in images, but then it has to be summarised in words anyway. To find a balance, I have therefore chosen to present the pre-study as a totality, but with different parts and subcategories. A large part of the work consists of an intuitive,

“My trains of association run more freely if they can take shortcuts through images and don't have to be compressed or reshaped into summaries in word after word.”

med olika delar och underkategorier. En stor del av arbetet är ett intuitivt textbaserat sökande av olika ingångar kopplade till vatten – det av konstprogrammet redan satta förstudietemat utifrån kopplingarna på platsen. Dessa ingångar har jag gripit efter, utifrån hur konstnärligt inspirerande de känns, och valt att redovisa skriftligt.

På den installation som sedan visades på Offkonsten! c/o stadsteatern i Uppsala kom dessa ingångar att utgöra en del av förstudien, men samtidigt inbegripas i en större kollageliknande visuell förgrening. Detta med hjälp av den *Detective's board*-inspirerade presentationen där text och bildmaterial intuitivt sammanfogades, och tillsammans bildade den konstnärliga research som förstudien *Vattenlös* utgör (se bilder från förstudie).

Tanken om att det slutgiltiga resultatet skulle presenteras på detta sätt föddes tidigt i förloppet och föll sig naturlig för mig. Den ledde betraktaren genom informationen på ett organiskt sätt, möjliggjorde en snabb överblick och visade hur kopplingar och detaljer tillsammans bildat en helhet.

text-based search for different approaches relating to water – the predetermined theme for the study linked to the place. I've sought for these approaches on the grounds of how artistically inspiring they feel, and chose to report in writing.

At the installation that was subsequently shown at Offkonsten! c/o Stadsteatern in Uppsala, these approaches formed part of the pre-study, but were also incorporated in a large, collage-like visual elaboration. A Detective's Mind Map was used for this in the presentation, with text and images intuitively linked, together visualising the artistic research that the pre-study is (see illustrations from the study).

The idea of presenting the end result in this way was born early in the project and seemed natural to me. It guided the viewer through the information in an organic way, enabled a quick overview and showed how links and details formed a totality.

”Efter att ha draggat i Ulleråker efter dess själ – i relation till vad vatten symboliserar i vårt undermedvetna – är jag beredd att omsätta erfarenheterna i mitt eget konstnärliga arbete.”

Sara-Vide Ericson

“After dredging Ulleråker in quest of its soul – in relation to the symbolic meaning of water in our subconscious – I am ready to implement these experiences in my artistic practice.”

Sara-Vide Ericson

Angreppssätt och genomförande

Mitt angreppssätt vid förstudiens början var att bara kasta mig in i den, utan att med all tydlighet ha förstätt vad en förstudie var, vad som önskades av mig och hur jag själv skulle vilja genomföra den.

Det första momentet var ett samarbete med Uppsala folkhögskola. Jag upplevde det som inspirerande och för mig ganska enkelt, kanske beroende på att det är ett sätt att arbeta som jag är van vid. Jag har arbetat mycket med bildpedagogik och finner ett stort intresse i att möta unga människor och prata om hur vi kan kommunicera ordlöst via bilder.

Efter det påbörjade jag dokumentation och research av området rent fysiskt. Jag rörde mig iakttagande på platsen, samt påbörjade en process med att samla in foto och material. Med andra ord hade jag nu börjat närma mig platsen både fysiskt och psykiskt. Det var ett sökande, intuitivt och till det yttre odefinierat arbetssätt – och jag lät det vara så. Det är ju så min vanliga arbetsprocess tar form, med just den ”konstnärliga research” som jag dagligen praktiserar i mitt eget konstnärskap.

Approach and implementation

My approach at the start of the pre-study was simply to dive in, without having understood exactly what a pre-study was, what I was expected to do, and how I would want to do it.

Part one was a collaboration with Uppsala Folkhögskola. I found this inspiring, and it was fairly straightforward for me, perhaps because I'm quite used to working in this way. I have worked a lot with teaching art, and love meeting young people and talking about how we can communicate wordlessly through images.

After that, I began documenting and researching the area physically. I moved around the place making observations, and began the process of taking photos and collecting material. In other words, I had started to approach the place both physically and mentally. This was a tentative, intuitive and, to all appearances, undefined way of working – and I allowed it to be just that. This is how my working process usually evolves, through the “artistic research” I use daily in my own practice.

Efter detta startade en lång tankeprocess, samt insamlande av kunskap och fakta om platsen Ulleråker. Före förstudien kände jag knappt till platsen – mer än att jag visste att det legat ett mentalsjukhus där. Nu hade jag börjat i andra änden – inte i historien, utan i nutiden. Jag hade fått syn på platsen genom de människor som dagligen tar sig dit för att läsa upp sina betyg, eller av andra anledningar går på Uppsala folkhögskola. I backspegeln är jag nöjd med hur det hade gått till, att jag närmast mig området till synes bakvänt. Jag kände helt enkelt in den – och slogs av att platsen i dagsläget besitter en energi som det är svårt att sätta ord på. Den talar tyst om att den länge befunnit sig i något slags vakuum; vilket är en konstnärligt intressant och fantasieggande ingång.

Arbetet med förstudien fortsatte därför med att jag påbörjade en textbaserad undersökning av platsen, kopplad till temat vatten och platsen Ulleråker. Samtidigt genomförde jag ett flertal konstnärliga experiment, samt ännu mer insamlande av material som jag tyckte rymde konstnärligt intressanta associationer. Jag hade dessutom ett inspirerande möte med museichef Urban Josefsson på Medicinhistoriska museet på Uppsala universitet, som lärde mig mycket om Ulleråkers Sjukhus och bygdens historia.

After this came a long thought process, and collecting of knowledge and data about the Ulleråker area. I had hardly even heard of the place before the study – all I knew was that there had been a mental institution there. Now, I started from the other direction – not the past but the present. I saw the place through the people who go there daily to improve their school grades or study other subjects at Uppsala Folkhögskola. In hindsight, I'm rather pleased about having approached the site from what seemed like the wrong direction. I simply picked up on its atmosphere – and was struck by how the place today has an energy that is hard to define in words. It speaks quietly of having existed in some kind of vacuum for a long time; which is artistically fascinating and intriguing.

So, my work on the pre-study proceeded with writing a text-based examination of the place on the theme of water and the Ulleråker site. Meanwhile, I performed several art experiments, and continued collecting materials that I felt sparked artistically interesting associations. I also had an inspiring meeting with Urban Josefsson, the director of the Museum of Medical History at Uppsala University, who taught me a lot about Ulleråker Hospital and the history of the area.

Konstnärlig avkastning

Min förhoppning om vad förstudien ska ge mig består av två delar. Dels det uppenbara, att jag skulle komma den här starksköra platsen in på livet, och att mörkret i den skulle fylla mig med inspiration till kommande verk. Dels har jag under arbetets gång märkt att jag när en förhoppning om att förstudien har gett mig en djupare förståelse för hur en konstnärlig process faktiskt byggs upp – på många olika grundstenar. Och att det som jag trodde var den bärande konstruktionen från början, inte alls visade sig vara det i slutskedet.

Jag ser även att förstudien kan användas av andra konstnärer som en snabbfil rakt in i pudelns kärna, vad Ulleråker är och hur platsen kan vara bränsle för konst som kan göras för denna plats. Inte genom uppenbara svar på detta, utan snarare som en rapport från platsen genom tematiken Vatten, tolkad genom mina glasögon. För andra konstnärer att reagera på.

Den här förstudien relaterar till mitt konstnärskap och följer ett mönster för hur jag arbetar när jag gör konst. Detta kan på något sätt sammanfattas som en kärna för arbetet med förstudien. I min vanliga konstnärliga praktik förhåller jag mig ofta, eller nästan alltid, till reella platser – och finner

Artistic yield

What I hoped to gain from the pre-study was twofold. Partly the obvious, that it would bring me close to the strong-fragile place, and that its darkness would fill me with inspiration for future works. Partly, I have noted in the course of the project that I was hoping the study would give me a deeper understanding of how an artistic process is actually built – on many different cornerstones. And what I first imagined was the fundamental structure turned out not to be so in the end.

I also see that the pre-study can be used by other artists as a quick road to the poodle's core, to the essence of Ulleråker, and how the place can fuel the subsequent work on art. Not as obvious answers but as a report from the place on the theme of Water, interpreted through my eyes. For other artists to react to.

The pre-study relates to my practice and follows the pattern for how I work when I create art. This could be summarised as the essence of my approach to the pre-study. In my artistic practice I often, or nearly always, relate to real places – that is how I find my way to my paintings. An approach based on a striving to

därigenom ingången till mina målningar. Ett förhållningssätt som bygger på strävan efter att, trots yttre omständigheter, behålla en neutral ingång. Väl på plats vill jag fälla ut känslspröten och låta dem känna efter.

Det gäller att inte samtidigt fyllas av krav, förväntningar och redan fasta föreställningar om vart skapandet ska ta vägen med en – eller hur det senare ska få ett uttryck. Den inställningen kan konstigt nog vara svår att implementera och har för mig tagit många år av träning.

Jag har även genom arbetet med Ulleråkers mentalsjukhus fått kunskaper och insikter om hur en sådan institution var uppbyggd, och vad den hade för symbolisk roll i samhället. Genom detta har jag även fått ökad förståelse och bättre insikter om delar av min egen familjs historia och hur detta har påverkat mig. Dessa tankar har hittills varit abstrakta för mig. Men plötsligt blev alltmer verkligt, och växte till en erfarenhet man nästan kunde ta på. Också detta har varit väldigt inspirerande.

Efter att ha draggat i Ulleråker efter dess själ – i relation till vad vatten symboliserar i vårt undermedvetna – är jag beredd att omsätta erfarenheterna i mitt eget konstnärliga arbete.

maintain a neutral approach, despite external circumstances. On site, I wanted to extend my tentacles and let them sense the vibes.

It's a case of not being overwhelmed with demands, expectations and preconceived notions of where the creative process will take you – or how it will eventually be manifested. Strangely enough, that attitude can be hard to implement, and it took years of practice for me to get there.

Also, exploring Ulleråker Mental Hospital gave me knowledge and insights about how an institution of that kind is structured, and its symbolic impact on the local community. This increased my awareness and understanding of parts of my own family history, and how this has affected me. These thoughts had remained abstract for me personally. Suddenly, it all became more real and grew into an almost palpable experience. This was also very inspiring.

After dredging Ulleråker in quest of its soul – in relation to the symbolic meaning of water in our subconscious – I am ready to implement these experiences in my artistic practice.

